

๒๐ มิ.ย. ๒๕๖๖

(ต. ๒๒.๑)

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

คดีหมายเลขดำที่ อบ. ๑๑๗/๒๕๖๐

คดีหมายเลขแดงที่ อบ. ๑๘๑/๒๕๖๖

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๑๘ เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๖๖

ระหว่าง { นายดุสิต สกุลงโพน
อธิบดีกรมราชทัณฑ์

ผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองกลาง คดีหมายเลขดำที่ บ. ๒๑๑/๒๕๕๘
หมายเลขแดงที่ บ. ๖๕/๒๕๖๐

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า เมื่อครั้งที่ผู้ฟ้องคดีรับราชการในตำแหน่งนักทัศนวิทยา
ชำนาญการ ปฏิบัติงานที่ทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่น ผู้อำนวยการทัณฑสถานบำบัดพิเศษ
ขอนแก่นได้มีหนังสือ ลับ ที่ ยธ ๐๗๖๒/๘๓ ลงวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ไปถึงผู้ถูกฟ้องคดีว่า
ผู้ฟ้องคดีมีความเสี่ยงด้านพฤติกรรมหรือความประพฤติรับฝากสิ่งของต้องห้ามโทรศัพท์มือถือและ
ซิมการ์ดนำมาให้ผู้ต้องขังภายในทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่น ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่ง
กรมราชทัณฑ์ ที่ ๑๕๗๔/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๗ มอบหมายให้ผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติหน้าที่
ราชการที่เรือนจำกลางบางขวาง โดยไม่ได้ระบุเหตุผลไว้ในคำสั่ง ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือลงวันที่ ๒๖
ธันวาคม ๒๕๕๗ เรื่อง ร้องทุกข์เพื่ออุทธรณ์คำสั่งทางปกครอง ถึงปลัดกระทรวงยุติธรรม
เมื่อปลัดกระทรวงยุติธรรมได้พิจารณาแล้วจึงวินิจฉัยให้ยกคำร้องทุกข์ดังกล่าวและได้มีหนังสือ
ด่วนที่สุด ที่ ยธ ๐๒๐๐๒/๖๗๖ ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ แจ้งผลการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์
ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือ ลับ ที่ ยธ ๐๗๐๒.๒/๔๖๗๗ ลงวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘

/ถึงทัณฑสถาน...

ถึงทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่น ต่อมาทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่นได้มีคำสั่งทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่น ที่ ๕๗/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงกรณีเจ้าหน้าที่มีพฤติการณ์รับฝากสิ่งของต้องห้ามเข้าไปให้ผู้ต้องหาภายในทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่น จากนั้นคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงได้มีหนังสือลงวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๕๘ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีเข้ารับทราบข้อกล่าวหาและชี้แจงข้อกล่าวหาภายในวันที่ ๑๖ ถึง ๑๗ เมษายน ๒๕๕๘ แต่ผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือดังกล่าวเมื่อวันที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๕๘ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีไม่ได้แจ้งเหตุผลที่ชัดเจนในการออกคำสั่งย้ายผู้ฟ้องคดี โดยผู้ฟ้องคดีได้ทราบเหตุผลในการออกคำสั่งจากคำวินิจฉัยร้องทุกข์ของปลัดกระทรวงยุติธรรม และข้อมูลที่ผู้อำนวยการทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่นรายงานต่อผู้ถูกฟ้องคดีเป็นข้อมูลเก่าที่เกิดขึ้นตั้งแต่เดือนมิถุนายน ๒๕๕๗ ซึ่งนายเกษม จุวานิชยานันท์ ผู้อำนวยการทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่นในขณะนั้น ได้สอบสวนดำเนินคดีกับผู้ต้องขังที่เกี่ยวข้องแล้ว โดยผู้ฟ้องคดีไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดใด ๆ ทั้งสิ้น การนำข้อมูลดังกล่าวมาเป็นเหตุผลในการออกคำสั่ง จึงเป็นการใช้ดุลพินิจที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ประกอบกับผู้ถูกฟ้องคดีไม่ได้แจ้งข้อกล่าวหาและให้โอกาสผู้ฟ้องคดีได้โต้แย้งแสดงพยานหลักฐานและไม่ได้แจ้งเหตุผลในการออกคำสั่ง จึงเป็นการออกคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบ ทั้งมีการเสนอข่าวทางหนังสือพิมพ์มติชน ฉบับลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๕๗ ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่งโยกย้ายสับเปลี่ยนผู้คุมเรือนจำทั่วประเทศ เพื่อเป็นไปตามนโยบายในการป้องกันและปราบปรามแก้ไขปัญหายาเสพติดและการนำโทรศัพท์มือถือเข้าไปในเรือนจำ ทำให้บุคคลทั่วไปเข้าใจว่าเจ้าหน้าที่ดังกล่าวมีส่วนร่วมในการกระทำความผิดดังกล่าว ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดี ตามคำสั่งกรมราชทัณฑ์ ที่ ๑๕๗๔/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๗ เฉพาะในส่วนที่ให้ย้ายผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติหน้าที่ที่เรือนจำกลางบางขวาง

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งย้ายผู้ฟ้องคดีกลับไปปฏิบัติหน้าที่ในสังกัดเดิม ที่ทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่น

๓. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชำระค่าฤชาธรรมเนียมใด ๆ อันเกิดจากการดำเนินคดีนี้

ผู้ถูกฟ้องคดีให้การว่า เนื่องจากคณะกรรมการรักษาความสงบแห่งชาติมีนโยบายเร่งด่วนในการปราบปรามและหยุดยั้งการแพร่ระบาดของยาเสพติด ประกอบกับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมได้กำหนดยุทธศาสตร์ด้านการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้เรือนจำและทัณฑสถานเป็นฐานค้ายาเสพติด กรมราชทัณฑ์จึงกำหนดแนวทางการป้องกันและปราบปรามการใช้เรือนจำและทัณฑสถานเป็นฐานค้ายาเสพติด โดยให้เรือนจำและทัณฑสถานจัดทำรายงานพฤติการณ์ ความประพฤติของเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ที่มีความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับ

/ยาเสพติด...

ยาเสพติด โทรศัพท์เคลื่อนที่หรืออุปกรณ์ที่เกี่ยวข้อง และให้พิจารณาเสนอกรมราชทัณฑ์เพื่อมอบหมายให้เจ้าหน้าที่ไปปฏิบัติหน้าที่ที่เรือนจำหรือทัณฑสถานอื่น เพื่อเป็นการเพิ่มสมรรถภาพได้ไม่เกินร้อยละ ๕ ของทุกรอบการเสนอ โดยให้เสนอครั้งแรกภายในวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ และครั้งต่อไปเมื่อครบทุก ๓ เดือน ซึ่งทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่นได้มีหนังสือ ลับ ที่ ยธ ๐๗๖๒/๘๓ ลงวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ รายงานว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมรับฝากสิ่งของต้องห้าม โทรศัพท์มือถือและซิมการ์ดนำมาให้ผู้ต้องขังภายในทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่น เมื่อวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๗ โดยเจ้าหน้าที่ได้ดักฟังการสนทนาทางโทรศัพท์ระหว่างนายเสริมศักดิ์สว่างศิลป์ นักโทษเด็ดขาด กับนายเชิงชายหรือบาส อดีตผู้ต้องขัง เกี่ยวกับข้อมูลการซื้อขายยาเสพติดที่พาดพิงถึงผู้ฟ้องคดี จึงได้ทำการจับกุมตรวจค้นภายในทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่นพบโทรศัพท์มือถือ จำนวน ๕ เครื่อง ซึ่งนายเกษม ฐวพณิชยานันท์ ผู้อำนวยการทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่นในขณะนั้น ได้ร้องทุกข์ดำเนินคดีอาญา และแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงกรณีผู้ต้องขังกระทำผิดวินัยฐานมีและใช้โทรศัพท์มือถือ แต่ยังไม่ได้ตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงกับเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง ต่อมาเมื่อวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ นางเพียงใจ แสงวิจิตร ผู้อำนวยการทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่น ได้รับคลิปเสียงการสนทนาทางโทรศัพท์ที่มีการติดต่อซื้อขายยาเสพติดโดยมีการพาดพิงถึงผู้ฟ้องคดี จึงแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง ข้อมูลดังกล่าวจึงมิใช่ข้อมูลที่ไม่มีความจริงและเป็นข้อมูลเก่าตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างแต่อย่างใด กรณีเป็นการใช้อำนาจโดยชอบของผู้ถูกฟ้องคดีตามมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๕ ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือ ลับ ที่ ยธ ๐๗๐๒.๒/๔๖๗๗ ลงวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ สั่งการให้ทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่นแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงให้ได้ความเป็นที่ยุติว่าผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมรับฝากสิ่งของต้องห้าม โทรศัพท์มือถือและซิมการ์ดเข้าไปให้ผู้ต้องขังภายในทัณฑสถานหรือไม่ ทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่นจึงได้มีคำสั่งทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่น ที่ ๕๗/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงกรณีดังกล่าว ต่อมาคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงได้ส่งบันทึกการแจ้งรับทราบข้อกล่าวหา สรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาและสำเนาคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงให้ผู้ฟ้องคดีทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ ณ ที่อยู่เรือนจำกลางบางขวาง ทั้งกำหนดให้ผู้ฟ้องคดีเข้ารับทราบข้อกล่าวหาและชี้แจงข้อกล่าวหาภายในวันที่ ๑๖ ถึงวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๕๘ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ลงลายมือชื่อรับหนังสือเมื่อวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๕๘ ต่อมาในวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๕๘ ผู้ฟ้องคดีได้เข้าไปพบคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงโดยคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงได้แจ้งข้อกล่าวหา สรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา และให้ผู้ฟ้องคดีชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาแล้ว แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ยอมลงชื่อ

/รับทราบ...

รับทราบและชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาแต่อย่างใด เมื่อวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๘ ผู้ฟ้องคดีได้ส่งสำเนาเอกสารบันทึกคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาไปถึงคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงทางโทรสาร

ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า กรณีผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีไม่ได้ให้ผู้ฟ้องคดีมีโอกาสที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตนจึงไม่ชอบด้วยมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ นั้น เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่งกรมราชทัณฑ์ ที่ ๑๕๗๔/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๗ ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่ง (ย้าย) จากทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่น ไปแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่เรือนจำกลางบางขวาง ซึ่งเป็นการใช้อำนาจตามกฎหมายของเจ้าหน้าที่ที่มีผลเป็นการสร้างนิติสัมพันธ์ขึ้นระหว่างบุคคลในอันที่จะก่อ เปลี่ยนแปลง โอน สงวน รั้ง หรือมีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นคำสั่งทางปกครอง ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และตามหลักการออกคำสั่งทางปกครอง เจ้าหน้าที่ต้องให้คู่กรณีมีโอกาสที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตนตามความในมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว อย่างไรก็ตาม เมื่อปรากฏว่าเนื้อหาสาระของคำสั่งพิพาทเป็นเรื่องเกี่ยวกับการให้พ้นจากตำแหน่ง (ย้าย) และการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งใหม่ ซึ่งเข้าเหตุยกเว้นที่ผู้ถูกฟ้องคดีไม่จำเป็นต้องให้ผู้ฟ้องคดีมีโอกาสได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตนก่อนการออกคำสั่งพิพาทตามมาตรา ๓๐ วรรคสอง (๖) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ประกอบกับข้อ (๑) ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ดังนั้น กระบวนการมีคำสั่งพิพาทจึงไม่ขัดต่อมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างแต่อย่างใด

กรณีผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีไม่ได้ให้เหตุผลในการออกคำสั่งพิพาทจึงไม่ชอบด้วยมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ นั้น เห็นว่า เจตนารมณ์ของมาตรา ๓๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ที่กำหนดให้ผู้ออกคำสั่งทางปกครองต้องระบุเหตุผลในการออกคำสั่งทางปกครองด้วยนั้น เพื่อเป็นหลักประกันความเป็นธรรมแก่คู่กรณีที่เกี่ยวข้องว่าตนได้รับการปฏิบัติจากเจ้าหน้าที่ของรัฐถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ อีกทั้ง เป็นประโยชน์ต่อการควบคุมความชอบด้วยกฎหมายของคำสั่งทางปกครอง โดยเฉพาะการอุทธรณ์หรือร้องทุกข์ของคู่กรณี เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่งกรมราชทัณฑ์ ที่ ๑๕๗๔/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๗ ย้ายผู้ฟ้องคดีจากตำแหน่งนักทัณฑวิทยาชำนาญการ ทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่น ไปปฏิบัติหน้าที่ราชการในตำแหน่งนักทัณฑวิทยาชำนาญการ เรือนจำกลางบางขวาง โดยระบุข้อกฎหมาย

/ที่อ้างอิง...

ที่อ้างอิงว่าเป็นการใช้อำนาจตามความในมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๕ แต่ไม่ได้ระบุข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ข้อพิจารณาและข้อสนับสนุนในการใช้ดุลพินิจไว้ในคำสั่งดังกล่าวด้วย อย่างไรก็ดี โดยที่สภาพของเรื่องเป็นกรณีโยกย้ายซึ่งเป็นอำนาจดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และกฎ ก.พ. ที่เกี่ยวข้อง ที่จะพิจารณาตามความเหมาะสมในการบริหารงานบุคคล โดยต้องคำนึงถึงเหตุผล ความจำเป็น ความเหมาะสม และประโยชน์ของหน่วยงานเป็นสำคัญ ซึ่งผู้ฟ้องคดีในฐานะข้าราชการพลเรือนสามัญยอมทราบเหตุผลตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายดังกล่าวแล้ว ประกอบกับข้อเท็จจริงปรากฏว่า หนังสือพิมพ์มติชน ฉบับวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๕๗ ได้ลงข่าวว่า นายวิทยา สุริยะวงศ์ อธิบดีกรมราชทัณฑ์ เปิดเผยว่าได้ลงนามในคำสั่งเลขที่ ๑๕๗๔/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๗ โยกย้ายสับเปลี่ยนผู้คุมเรือนจำทั่วประเทศ ๘๕ ตำแหน่ง เพื่อเป็นไปตามนโยบายการป้องกันและปราบปราม แก้ไขปัญหายาเสพติด และโทรศัพท์มือถือในเรือนจำของ พลเอก ไพบูลย์ คุ้มฉายา รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม อีกทั้ง ยังเป็นการปรับเปลี่ยนเพื่อความเหมาะสม ทั้งนี้ คำสั่งดังกล่าวมีผลตั้งแต่วันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๘ เป็นต้นไป โดยในเนื้อข่าวดังกล่าวระบุรายชื่อผู้ฟ้องคดี ในลำดับที่ ๕๐ ย้ายจากทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่นไปเรือนจำกลางบางขวาง และในหนังสือร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดีลงวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๗ ได้ระบุถึงการลงข่าวในหนังสือพิมพ์มติชนฉบับดังกล่าวว่า บุคคลทั่วไปเมื่ออ่านข่าวอาจเข้าใจผิดว่า บุคคลที่มีรายชื่อถูกย้ายมีส่วนพัวพันกับยาเสพติดหรือโทรศัพท์มือถือ นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดียังได้ร้องทุกข์ด้วยว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำความผิดและไม่เคยเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด โทรศัพท์มือถือ สิ่งของต้องห้าม หรือสิ่งของผิดกฎหมายทุกชนิดเข้าไปในเรือนจำหรือทัณฑสถาน ดังนั้น แม้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีจะมีคำสั่งกรมราชทัณฑ์ ที่ ๑๕๗๔/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๗ โดยไม่ได้ระบุข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ข้อพิจารณาและข้อสนับสนุนในการใช้ดุลพินิจไว้ในคำสั่งก็ตาม แต่ก็ไม่ได้ทำให้ผู้ฟ้องคดีหลงต่อสู ผู้ฟ้องคดีได้ร้องทุกข์โต้แย้งเหตุผลในการออกคำสั่งดังกล่าวได้ถูกต้อง ความบกพร่องของผู้ถูกฟ้องคดีในการไม่ระบุข้อเท็จจริง ข้อพิจารณาและข้อสนับสนุนดังกล่าวไม่มีสภาพร้ายแรงถึงขนาดที่จะทำให้คำสั่งดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย

กรณีผู้ถูกฟ้องคดีได้ใช้ดุลพินิจโดยชอบด้วยกฎหมาย ในการออกคำสั่งย้ายผู้ฟ้องคดีจากทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่นไปปฏิบัติหน้าที่ที่เรือนจำกลางบางขวางหรือไม่ นั้น เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ในวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ นางเพียงใจ แสงวิจิตร ผู้อำนวยการทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่นได้มีหนังสือรายงานต่อผู้ถูกฟ้องคดีว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมการรับฝากสิ่งของต้องห้ามโทรศัพท์มือถือและซิมการ์ดนำเข้าไปให้ผู้ต้องขังภายในทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่น ซึ่งเหตุการณ์เกิดขึ้นเมื่อวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๕๗ (ที่ถูกคือ วันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๗) โดยเจ้าหน้าที่ได้ดักฟังการสนทนาทางโทรศัพท์ระหว่าง

/นายเสริมศักดิ์...

นายเสริมศักดิ์ สว่างศิลป์ นักโทษเด็ดขาด กับนายรชตหรือเชิงชาย เปี่ยมสิทธิ์ อดีตผู้ต้องขังเกี่ยวกับข้อมูลการซื้อขายสิ่งของต้องห้ามที่พาดพิงถึงบุคคลชื่อเดียวกับผู้ฟ้องคดี ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่งกรมราชทัณฑ์ ที่ ๑๕๗๔/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๗ ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งนักโทษวิทยาชำนาญการ สังกัดทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่น ไปปฏิบัติหน้าที่ราชการในตำแหน่งนักโทษวิทยาชำนาญการ สังกัดเรือนจำกลางบางขวาง เห็นได้ว่าการย้ายผู้ฟ้องคดีเป็นเรื่องที่สืบเนื่องจากผู้บังคับบัญชาระดับต้นได้รายงานผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจบรรจุและแต่งตั้งตามมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ว่ามีกรณีเป็นที่สงสัยว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยตามพระราชบัญญัติวินัยข้าราชการกรมราชทัณฑ์ พุทธศักราช ๒๔๘๒ และพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ กรณีจึงมีปัญหาที่ต้องพิจารณาก่อนว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีอาศัยข้อมูลที่ได้รับรายงานจากผู้อำนวยการทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่น มาเป็นเหตุในการให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งที่ทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่น เป็นการใช้อุปินาที่เหมาะสมหรือไม่ โดยที่กรมราชทัณฑ์ได้กำหนดแนวทางการป้องกันและปราบปรามการใช้เรือนจำและทัณฑสถานเป็นฐานค้ายาเสพติด เพื่อสนองนโยบายและมาตรการเร่งด่วนของคณะกรรมการรักษาความสงบแห่งชาติ ในการปราบปรามและหยุดยั้งการแพร่ระบาดของยาเสพติด และยุทธศาสตร์ด้านการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม ในส่วนที่เกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ที่หย่อนสมรรถนะในการปฏิบัติงานตามนโยบายหรือมีพฤติการณ์เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดวินัยของผู้ต้องขัง ให้เรือนจำและทัณฑสถานพิจารณาเสนอให้พ้นจากตำแหน่ง (ย้าย) เพื่อไปแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่เรือนจำหรือทัณฑสถานอื่น เพื่อเป็นการเพิ่มสมรรถนะการทำงาน การที่ผู้อำนวยการทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่นมีหนังสือลงวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ รายงานต่อผู้ถูกฟ้องคดีว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมรับฝากสิ่งของต้องห้าม โทรศัพท์มือถือและซิมการ์ดเข้าไปให้ผู้ต้องขังภายในทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่น ย่อมเป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้รับทราบว่ามีเจ้าหน้าที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับการแพร่ระบาดของยาเสพติดที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการลักลอบนำโทรศัพท์มือถือและซิมการ์ดเข้าไปในเรือนจำ อันเป็นหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ต้องดำเนินการกับเจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติขัดต่อแนวทางการป้องกันและปราบปรามการใช้เรือนจำและทัณฑสถานเป็นฐานค้ายาเสพติดดังกล่าว ซึ่งพร้อมทั้งหนังสือรายงานผู้อำนวยการทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่นได้แนบส่งเอกสารข้อความที่ได้จากการถอดเทปบันทึกเสียงการสนทนาระหว่างนายเสริมศักดิ์ สว่างศิลป์ นักโทษเด็ดขาดกับนายรชตหรือเชิงชาย เปี่ยมสิทธิ์ อดีตผู้ต้องขัง เกี่ยวกับข้อมูลการนำสิ่งของต้องห้ามเข้าไปภายในทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่น ที่แสดงข้อมูลว่ามีการลักลอบนำสิ่งของต้องห้ามเข้าไปโดยการฝากบุคคลชื่อ “ปาดุสิต” อันตรงกับชื่อของผู้ฟ้องคดี ทั้งขณะนั้นผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าหน้าที่ทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่น ย่อมเป็นบุคคลที่มีโอกาสลักลอบนำสิ่งของเข้าไปภายในทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่นได้

/ซึ่งแม้ว่า...

ซึ่งแม้ว่าข้อเท็จจริงจะยังไม่เป็นที่ยุติว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดดังกล่าวหรือไม่ อันเป็นเรื่องที่จะต้องมีการดำเนินการสอบสวนหาข้อเท็จจริงตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ เพื่อให้ปรากฏความชัดเจนก่อนก็ตาม แต่กรณีก็มีเหตุอันควรสงสัยในพฤติกรรมของผู้ฟ้องคดี และถือเป็นเหตุผลรองรับเพียงพอต่อการใช้ดุลพินิจของผู้ถูกฟ้องคดีในการสั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่ง (ย้าย) จากทัศนสถานบำบัดพิเศษขอนแก่น ไปแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่เรือนจำกลางบางขวาง เพื่อป้องกันเหตุทั้งให้การบริหารราชการเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและบังเกิดประสิทธิผลตามยุทธศาสตร์กรมราชทัณฑ์และแนวนโยบายของกระทรวงยุติธรรมดังกล่าว กรณีฟังได้ว่า ในการมีคำสั่งพิพาทให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีได้พิจารณาโดยยึดเหตุผลและความจำเป็น ทั้งได้คำนึงถึงความประพฤติของผู้ฟ้องคดี ตลอดจนประโยชน์ของทางราชการและการพัฒนาข้าราชการตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๐๗๐๘/ว ๙ ลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๓๕ และเป็นส่วนหนึ่งของการย้ายสับเปลี่ยนหมุนเวียนหน้าที่เพื่อเพิ่มพูนประสิทธิภาพให้ข้าราชการมีคุณภาพ คุณธรรม จริยธรรมในการปฏิบัติราชการให้เกิดผลสัมฤทธิ์ต่อภารกิจของรัฐตามมาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๓/ว ๒๗ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๓ ดังนั้น คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งที่ทัศนสถานบำบัดพิเศษขอนแก่นไปแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่เรือนจำกลางบางขวางตามคำสั่งกรมราชทัณฑ์ที่ ๑๕๗๔/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๗ จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ส่วนการที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า เมื่อได้รับรายงานจากผู้อำนวยการทัศนสถานบำบัดพิเศษขอนแก่นแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีไม่ได้ตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงให้เป็นที่ยุติก่อนดำเนินการย้ายผู้ฟ้องคดี อีกทั้ง ข้อมูลตามรายงานเป็นข้อมูลเก่าที่ได้ดำเนินการทางวินัยกับผู้ต้องขังที่กระทำผิดและเรื่องยุติไปแล้ว ถือเป็นการใช้อำนาจโดยมิชอบด้วยมาตรา ๕๒ มาตรา ๙๐ และมาตรา ๙๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ นั้น เมื่อได้วินิจฉัยไปในเบื้องต้นแล้วว่าการที่ผู้ถูกฟ้องคดีออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่ง (ย้าย) จากทัศนสถานบำบัดพิเศษขอนแก่น ไปแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่เรือนจำกลางบางขวางมีเหตุผลรองรับเพียงพอให้การบริหารราชการเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและบังเกิดประสิทธิผลตามยุทธศาสตร์กรมราชทัณฑ์และแนวนโยบายของกระทรวงยุติธรรม ประกอบกับการให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่ง (ย้าย) มิใช่เป็นการลงโทษทางวินัยที่จะต้องดำเนินการตามขั้นตอนและวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ จนได้ข้อยุติว่าได้กระทำผิดจริง นอกจากนี้ ภายหลังจากมีคำสั่งย้ายผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือลับ ที่ ยธ ๐๗๐๒.๒/๔๖๗๗ ลงวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ สั่งการให้ทัศนสถานบำบัดพิเศษขอนแก่นแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงกรณีผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์รับฝากสิ่งของต้องห้ามโทรศัพท์มือถือและซิมการ์ดเข้าไปให้ผู้ต้องขัง

/ภายใน...

ภายในทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่น ซึ่งทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่นได้มีคำสั่งทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่น ที่ ๕๗/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง และได้มีการสรุปรายงานผู้ถูกฟ้องคดีแล้วว่า นายเสริมศักดิ์ สว่างศิลป์ นักโทษเด็ดขาดได้ลักลอบใช้โทรศัพท์มือถือติดต่อนายรชตหรือเชิงชาย เปี่ยมสิทธิ์ เรื่องการลักลอบนำสิ่งของต้องห้ามเข้าไปภายในทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่นโดยการฝากมากับผู้ฟ้องคดี อันสอดคล้องกับรายงานของผู้อำนวยการทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่นก่อนหน้านั้น ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีในกรณีนี้จึงไม่อาจรับฟังได้

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า นางเพียงใจ แสงวิจิตร ผู้อำนวยการทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่นละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ กรณีเป็นผู้ลงนามเห็นชอบให้ยุติเรื่องตั้งแต่วันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๕๗ โดยไม่ได้รายงานให้ผู้ถูกฟ้องคดีทราบและผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์เกี่ยวข้องกับการนำสิ่งของต้องห้ามเข้าไปภายในทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่น และนายสมศักดิ์ พลหาญ ประธานคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงตามคำสั่งทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่น ที่ ๕๗/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ เป็นบุคคลที่จัดทำข้อมูลกล่าวหาผู้ฟ้องคดี การแต่งตั้งคณะกรรมการดังกล่าวจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย นั้น ทั้งสองกรณีเป็นการกล่าวอ้างถึงความไม่ชอบด้วยกฎหมายเกี่ยวกับการดำเนินการของนางเพียงใจและนายสมศักดิ์ในการสอบข้อเท็จจริงและดำเนินการทางวินัยต่อผู้ฟ้องคดี ซึ่งไม่ว่าการกระทำตามกล่าวอ้างจะชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ก็ตาม แต่ก็เป็นคนละส่วนกับความชอบด้วยกฎหมายของการกระทำผู้ถูกฟ้องคดีในคดีนี้ที่มีคำสั่งย้ายผู้ฟ้องคดี ข้อกล่าวอ้างเหล่านี้จึงไม่เป็นประโยชน์แก่การรับฟัง

กรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า เมื่อผู้ฟ้องคดีไปรายงานตัวปฏิบัติหน้าที่ที่เรือนจำกลางบางขวาง ผู้บัญชาการเรือนจำกลางบางขวางได้มอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ประจำฝ่ายตรวจค้น ส่วนควบคุมผู้ต้องขัง เป็นการลดบทบาทหน้าที่ราชการของผู้ฟ้องคดีซึ่งเดิมปฏิบัติหน้าที่ในฐานะหัวหน้าฝ่ายที่ทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่น นั้น เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งพิพาทให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่ง (ย้าย) นักทัณฑวิทยาชำนาญการ สังกัดทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่น ไปแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งนักทัณฑวิทยาชำนาญการ สังกัดเรือนจำกลางบางขวาง เห็นได้ว่า ตามเนื้อความในคำสั่งดังกล่าวมิได้เป็นการลดระดับตำแหน่งของผู้ฟ้องคดีให้ต่ำลงแต่อย่างใด ส่วนกรณีที่ผู้บัญชาการเรือนจำกลางบางขวางได้มอบหมายให้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่ประจำฝ่ายตรวจค้น ส่วนควบคุมผู้ต้องขัง นั้น หากผู้ฟ้องคดีเห็นว่าเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และเป็นเรื่องที่ผู้ฟ้องคดีมีความคับข้องใจอันเกิดจากการปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติต่อตนเองของผู้บังคับบัญชาที่ขอบที่จะใช้สิทธิร้องทุกข์ต่อผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือขึ้นไปให้เยียวยาแก้ไขเหตุทุกข์ใจตามหลักเกณฑ์ ขั้นตอน วิธีการที่กฎหมายกำหนดต่อไป

ในส่วนที่...

ในส่วนที่ผู้ฟ้องคดีมีคำขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีชำระค่าธรรมเนียมนิตใด ๆ อันเกิดจากการดำเนินคดีนี้แทนผู้ฟ้องคดี นั้น เห็นว่า เมื่อผู้ฟ้องคดีนำข้อพิพาทมาฟ้องโดยมีคำขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งกรมราชทัณฑ์ ที่ ๑๕๗๔/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๗ กรณีจึงเป็นคดีพิพาทตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) และคำขอท้ายฟ้องก็มีใช้คำขอให้ปลดเปลื้องทุกข์อันอาจคำนวณเป็นราคาเงินได้ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) หรือ (๔) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่ผู้ฟ้องคดีจะต้องเสียค่าธรรมเนียมศาลตามมาตรา ๔๕ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ประกอบกับไม่มีบทกฎหมายใดให้อำนาจศาลปกครองในการออกคำสั่งบังคับสั่งให้คู่กรณีชำระค่าธรรมเนียมศาลแทนคู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่งได้ ดังนั้น จึงไม่มีกรณีที่ศาลจะต้องสั่งให้มีการชดใช้ค่าธรรมเนียมศาลในการดำเนินคดีแทนผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ประเด็นที่ศาลปกครองชั้นต้นได้วินิจฉัยว่า คำสั่งกรมราชทัณฑ์ ที่ ๑๕๗๔/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๗ มีเนื้อหาสาระของคำสั่งที่พิพาท เป็นเรื่องเกี่ยวกับการให้พ้นจากตำแหน่ง (ย้าย) และการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งใหม่ซึ่งเข้าเหตุยกเว้นที่ผู้ถูกฟ้องคดีไม่จำเป็นต้องให้ผู้ฟ้องคดีได้มีโอกาสได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานของตนก่อนการออกคำสั่งที่พิพาท ตามความในมาตรา ๓๐ วรรคสอง (๖) แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ประกอบกับข้อ (๑) ของกฎกระทรวงฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ จึงเป็นการดำเนินการที่ถูกต้องตามรูปแบบขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้ นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งกรมราชทัณฑ์ดังกล่าว เป็นคำสั่งที่มีลักษณะในการมอบหมายให้ข้าราชการที่อยู่ในบังคับบัญชาของผู้ถูกฟ้องคดีในการปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยยังคงดำรงระดับและตำแหน่งเดิมประกอบกับนโยบายของกรมราชทัณฑ์เกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามการลักลอบใช้เรือนจำและทัณฑสถานเป็นฐานค้ายาเสพติด ตามหนังสือกรมราชทัณฑ์ ด่วนที่สุด ที่ ยธ ๐๗๑๗.๑/๓๗๑๗๘ ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๕๗ ได้กำหนดแนวทางในการป้องกันและปราบปรามการใช้เรือนจำและทัณฑสถาน เป็นฐานค้ายาเสพติด จะเห็นได้ว่าตามแนวทางปฏิบัติดังกล่าวได้กำหนดแนวทางดำเนินการเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ที่มีความเสี่ยงเกี่ยวข้องกับยาเสพติด โทรศัพท์เคลื่อนที่ โดยมอบหมายให้ไปปฏิบัติหน้าที่ที่เรือนจำหรือทัณฑสถานอื่น ซึ่งเมื่อได้มีการมอบหมายดังกล่าวแล้ว หากจะให้บุคคลได้รับคำสั่งกลับสู่ต้นสังกัดเดิม ผู้ถูกฟ้องคดีมีเพียงคำสั่งยกเลิกคำสั่งมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่เท่านั้น มิจำเป็นต้องมีคำสั่งให้พ้นจากตำแหน่งหรือโอนย้ายแต่อย่างใด คำสั่งกรมราชทัณฑ์ ที่ ๑๕๗๔/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๗ จึงมิใช่คำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งตามคำวินิจฉัยของศาลปกครองชั้นต้น

/และมีใช้...

และมีใช้คำสั่งที่มีเหตุยกเว้นที่ผู้ถูกฟ้องคดีไม่จำเป็นต้องให้ผู้ฟ้องคดีได้มีโอกาสได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานของตนก่อนการออกคำสั่งพิพาทตามมาตรา ๓๐ วรรคสอง (๖) แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ประกอบกับข้อ (๑) ของกฎกระทรวงฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ดังนั้น เมื่อคำสั่งกรมราชทัณฑ์ดังกล่าว เป็นการใช้อำนาจตามกฎหมายของผู้ถูกฟ้องคดีที่มีผลเป็นการสร้างนิติสัมพันธ์ขึ้นในระหว่างบุคคลในอันที่จะก่อ เปลี่ยนแปลง โอน สงวน ระวัง หรือมีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้ออกคำสั่งที่พิพาทโดยมิให้ผู้ฟ้องคดีได้มีโอกาสได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอ และมีโอกาสโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานของตนก่อนการออกคำสั่ง กระบวนการออกคำสั่งที่พิพาทจึงเป็นการดำเนินการที่ไม่ถูกต้องตามรูปแบบขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้ซึ่งขัดต่อมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ประเด็นที่ผู้ถูกฟ้องคดีไม่ให้เหตุผลในการออกคำสั่งพิพาท และศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า เจตนารมณ์ของกฎหมายที่กำหนดให้ผู้ออกคำสั่งทางปกครองต้องระบุเหตุผลในการออกคำสั่งทางปกครองด้วยนั้นเพื่อเป็นหลักประกันความเป็นธรรมแก่คู่กรณีและควบคุมความชอบด้วยกฎหมายของคำสั่งทางปกครอง โดยคำสั่งที่พิพาทไม่ได้ระบุข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ข้อพิจารณาและข้อสนับสนุนในการใช้ดุลพินิจไว้ในคำสั่งดังกล่าวด้วย โดยสภาพเป็นกรณีโยกย้ายซึ่งเป็นดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และกฎ ก.พ. ที่เกี่ยวข้อง ที่จะพิจารณาตามความเหมาะสมและประโยชน์ของหน่วยงานเป็นสำคัญ ซึ่งผู้ฟ้องคดีในฐานะข้าราชการพลเรือนสามัญย่อมทราบเหตุผลตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายดังกล่าวแล้ว ประกอบกับข้อเท็จจริงปรากฏว่า หนังสือพิมพ์มติชน ฉบับวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๕๗ ได้ลงข่าวการโยกย้ายกรณีดังกล่าว แม้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีจะออกคำสั่งที่พิพาทโดยไม่ได้ระบุข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ข้อพิจารณาและข้อสนับสนุนในการใช้ดุลพินิจไว้ในคำสั่งก็ตาม แต่ก็ไม่ทำให้ผู้ฟ้องคดีหลงต่อสู้อยู่ เพราะผู้ฟ้องคดีได้ร้องทุกข์โต้แย้งเหตุผลในการออกคำสั่งดังกล่าวได้อย่างถูกต้อง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีไม่ระบุข้อเท็จจริง ข้อพิจารณาและข้อสนับสนุนดังกล่าว ไม่มีสภาพร้ายแรงถึงขนาดที่จะทำให้คำสั่งดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย นั้นผู้ฟ้องคดีเห็นว่า มาตรา ๕๗ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้กำหนดหลักเกณฑ์ในการย้ายข้าราชการพลเรือนสามัญดำรงตำแหน่งใดไปแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งอื่นในกรมเดียวกัน และการย้ายข้าราชการพลเรือนสามัญไปแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับเดียวกันให้เป็นไปตามกฎ ก.พ. ซึ่งในปัจจุบัน ก.พ. ยังไม่ได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการไว้ในกรณีการโยกย้าย จึงต้องพิจารณาตามหนังสือ

/สำนักงาน...

สำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๐๗๐๘/ว ๙ ลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๓๕ ที่ได้กำหนดให้ผู้มีอำนาจสั่งย้าย พิจารณาดำเนินการโดยระบุเหตุผลและความจำเป็นเพื่อประโยชน์ของทางราชการและการพัฒนา ข้าราชการเป็นหลัก จึงได้กำหนดให้ผู้มีอำนาจสั่งย้ายพิจารณาดำเนินการโดยระบุเหตุผลและ ความจำเป็นเพื่อประโยชน์ของทางราชการ ตามมาตรา ๓๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติ วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๕

ประเด็นที่ศาลปกครองชั้นต้นได้นำข่าวหนังสือพิมพ์มติชน ฉบับวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๕๗ และคำร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดีที่อ้างข่าวหนังสือพิมพ์ดังกล่าวมาเป็นข้อเท็จจริงว่าคำสั่ง ที่พิพาทไม่มีสภาพร้ายแรงถึงขนาดที่จะทำให้คำสั่งดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ข้อเท็จจริงตามหนังสือพิมพ์เป็นข้อเท็จจริงที่ปรากฏภายหลังที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่งดังกล่าว ซึ่งหลักเกณฑ์ที่ควบคุมการใช้ดุลพินิจของผู้มีอำนาจในการโอน ย้าย ข้าราชการ เพื่อมิให้เป็นการใช้ อำนาจตามอำเภอใจ จึงได้กำหนดให้ผู้มีอำนาจสั่งย้ายพิจารณาดำเนินการโดยระบุเหตุผล และความจำเป็น แต่ผู้ถูกฟ้องคดีมิได้จัดให้มีเหตุผลหรือข้อเท็จจริงที่สนับสนุนดุลพินิจในการ ออกคำสั่งที่พิพาท และคำสั่งกรมราชทัณฑ์ ที่ ๑๕๗๔/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๗ เป็นคำสั่งทางปกครองที่มีลักษณะที่กำหนดให้กระทำการหรือละเว้นกระทำการ ดังนั้น คำสั่ง ดังกล่าวจึงฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๕ และขัดต่อหลักการใช้อำนาจดุลพินิจของฝ่ายบริหารนั้นจะต้องมีเหตุผลรองรับ การที่ผู้ฟ้องคดีได้ทราบข้อเท็จจริงตามหนังสือพิมพ์มติชนฉบับวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๕๗ ซึ่งเป็น ข้อเท็จจริงที่มีใช่ข้อเท็จจริงที่ผู้ถูกฟ้องคดีใช้เพื่อสนับสนุนการใช้ดุลพินิจก่อนหรือขณะออกคำสั่ง ที่พิพาท และการที่อ้างว่าผู้ฟ้องคดีทราบข้อเท็จจริงจากข่าวหนังสือพิมพ์ก็ไม่เป็นเหตุทำให้คำสั่ง ทางปกครองที่ออกโดยฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว เป็นคำสั่ง ที่ชอบด้วยกฎหมายแต่อย่างใด ประกอบกับไม่เข้าข้อยกเว้นตามมาตรา ๔๑ แห่งพระราชบัญญัติ เดียวกัน ดังนั้น คำสั่งดังกล่าวจึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ประเด็นที่ศาลปกครองชั้นต้นได้วินิจฉัยว่า การที่ผู้อำนวยการทัณฑสถานบำบัด พิเศษขอนแก่นมีหนังสือลงวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ รายงานต่อผู้ถูกฟ้องคดีว่าผู้ฟ้องคดี มีพฤติกรรมรับฝากสิ่งของต้องห้ามโทรศัพท์มือถือและซิมการ์ดเข้าไปให้ผู้ต้องขังภายใน ทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่นพร้อมกับเอกสารถอดเทปบันทึกเสียงการสนทนาระหว่าง นายเสริมศักดิ์ สว่างศิลป์ นักโทษเด็ดขาด กับนายรชตหรือเชิงชาย เปี่ยมสิทธิ์ อดีตผู้ต้องขัง เกี่ยวกับข้อมูลการนำสิ่งของต้องห้ามเข้าไปภายในทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่น ที่แสดงข้อมูลว่า มีการลักลอบนำสิ่งของต้องห้ามเข้าไปโดยการฝากบุคคลชื่อ “ปาดุสิต” ตรงกับชื่อของผู้ฟ้องคดี ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่น แม้ว่าข้อเท็จจริงจะยังไม่เป็นที่ยุติว่าผู้ฟ้องคดี

/กระทำ...

กระทำความผิดดังกล่าวหรือไม่ ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ใน กฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย เพื่อให้ปรากฏความชัดเจนก่อนก็ตาม แต่กรณีก็มีเหตุอันควรสงสัยในพฤติกรรมของผู้ฟ้องคดีและถือเป็นเหตุผลรองรับเพียงพอต่อการใช้ดุลพินิจของผู้ถูกฟ้องคดีในการสั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่ง (ย้าย) จากทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่นไปแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่เรือนจำกลางบางขวางนั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าข้อ ๕ วรรคสอง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ กำหนดว่า ในกรณีที่กฎหมายหรือระเบียบตามวรรคหนึ่ง มิได้กำหนดเรื่องใดไว้โดยเฉพาะให้ดำเนินการตามหลักกฎหมายทั่วไปว่าด้วยการพิจารณาคดีปกครอง ซึ่งการใช้ดุลพินิจของผู้ถูกฟ้องคดีนอกจากจะต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กฎหมายกำหนดแล้วยังต้องคำนึงถึงวัตถุประสงค์ของกฎหมายและอยู่ภายใต้ขอบเขตของกฎหมายอีกด้วย ดังนั้น การใช้อำนาจดุลพินิจของผู้ถูกฟ้องคดีในการโอน (ย้าย) ผู้ฟ้องคดีจึงต้องมีความเหมาะสมและเป็นธรรมด้วย

การที่ผู้อำนวยการทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่นมีหนังสือทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่น ลับ ที่ ยธ ๐๗๖๒/๘๓ ลงวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ โดยได้รายงานพฤติกรรมของผู้ฟ้องคดีในเดือนมิถุนายน ๒๕๕๗ (ที่ถูกคือ กรกฎาคม ๒๕๕๗) มีพฤติกรรมรับฝากสิ่งของต้องห้าม โทรศัพท์มือถือและซิมการ์ด นำมาให้ผู้ต้องขังภายในทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่น เป็นข้อเท็จจริงที่ไม่ถูกต้อง กล่าวคือ คำสั่งทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่น ที่ ๒๒๘/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ที่แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง กรณีเจ้าหน้าที่ทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่นได้ร่วมกันตรวจค้น ปรากฏตรวจพบโทรศัพท์เคลื่อนที่ จำนวน ๑ เครื่อง และขยายผลตรวจพบอีก จำนวน ๕ เครื่อง ซึ่งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงได้รายงานผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงว่า นักโทษชายเสริมศักดิ์ สว่างศิลป์ ได้ให้ถ้อยคำว่าเป็นผู้ครอบครองโดยได้ซื้อต่อนักโทษชายธงชัยในราคา ๑๑,๐๐๐ บาท ซึ่งมีความสนิทกับนายรชตหรือเชิงชาย เปี่ยมสิทธิ์ และนักโทษชายธงชัยอดีตผู้ต้องขังให้ถ้อยคำว่าเป็นผู้ครอบครอง ซึ่งเป็นของนักโทษชายสุรกิจ ที่เมื่อถูกปล่อยตัวแล้วจึงได้ฝังดินทิ้งไว้ ตนจึงได้นำไปให้นักโทษชายเชิงชายไปขายให้แก่นักโทษชายเสริมศักดิ์ จะเห็นได้ว่าโทรศัพท์ที่อยู่ในการครอบครองของนักโทษชายเสริมศักดิ์ ไม่ได้รับต่อมาจากผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด แม้ว่าข้อเท็จจริงดังกล่าวจะเป็นการสอบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับโทษทางวินัยของผู้ต้องขัง แต่เนื้อหาสาระก็สามารถเป็นข้อเท็จจริงที่จะมาประกอบการพิจารณาพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีได้ ดังนั้น การจัดทำข้อมูลรายงานพฤติกรรมของผู้ฟ้องคดีโดยอ้างเพียงข้อมูลการดักฟังโทรศัพท์ซึ่งเป็นการสนทนา ระหว่างนักโทษชายเสริมศักดิ์กับนายรชต หรือเชิงชายที่พาดพิงถึงผู้ฟ้องคดี ซึ่งไม่มีข้อเท็จจริงอื่นใดเลยที่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมรับฝากสิ่งของต้องห้าม โทรศัพท์มือถือ และ

/ซิมการ์ด...

ชิมการ์ดนำมาให้ผู้ต้องขังภายในทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่น แต่ผู้อำนวยการทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่นกลับรายงานข้อเท็จจริงดังกล่าวให้ผู้ถูกฟ้องคดีทราบ ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดี นำไปสู่การพิจารณาออกคำสั่งกรมราชทัณฑ์ ที่ ๑๕๗๔/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๗ โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ประเด็นที่ผู้ถูกฟ้องคดีจะมีอำนาจสั่งให้ข้าราชการพลเรือนในสังกัดไปปฏิบัติหน้าที่ภายในกระทรวงหรือกรมตามมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน แต่การออกคำสั่งโอน (ย้าย) ข้าราชการในสังกัดจะต้องเป็นการใช้ดุลพินิจโดยชอบด้วยกฎหมาย กล่าวคือ หนังสือกรมราชทัณฑ์ ที่ ยธ ๐๗๑๗.๑/๓๗๑๗๘ ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๕๗ ได้กำหนดแนวทางปฏิบัติเพื่อสนองนโยบายคณะรักษาความสงบแห่งชาติตามนโยบายและมาตรการเร่งด่วนในการปราบปรามและหยุดยั้งการแพร่ระบาดของยาเสพติดประกอบกับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมได้กำหนดยุทธศาสตร์ด้านการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องจำและทัณฑสถาน กรมราชทัณฑ์จึงได้กำหนดแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามการใช้เรือนจำและทัณฑสถานเป็นฐานค้ายาเสพติด โดยกำหนดให้เรือนจำและทัณฑสถานจัดทำรายงานพฤติกรรม ความประพฤติของเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ที่มีความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด โทรศัพท์เคลื่อนที่ หรืออุปกรณ์ที่เกี่ยวข้อง ให้เรือนจำหรือทัณฑสถานพิจารณาเสนอกรมราชทัณฑ์เพื่อมอบหมายให้เจ้าหน้าที่ไปปฏิบัติหน้าที่ที่เรือนจำหรือทัณฑสถานอื่นเพื่อเป็นการเพิ่มสมรรถนะได้ไม่เกินร้อยละ ๕ ของทุกรอบการเสนอ โดยกำหนดรอบการมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ครั้งแรกให้เสนอภายในวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ และหากจะประสงค์เพิ่มเติมให้รายงานครั้งต่อไป เมื่อครบทุก ๓ เดือน จนกว่ากรมราชทัณฑ์จะมีคำสั่งให้ยกเลิก จะเห็นได้ว่า มาตรการดังกล่าวมิได้เจาะจงว่าให้มอบหมายในการปฏิบัติหน้าที่ที่เรือนจำกลางบางขวาง ซึ่งหากปรากฏข้อเท็จจริงที่เป็นองค์ประกอบส่วนเหตุในการพิจารณามีคำสั่งโอน (ย้าย) ผู้ถูกฟ้องคดีต้องใช้ดุลพินิจในการวินิจฉัยในส่วนของกฎหมายให้เป็นไปตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๐๗๐๘/ว ๙ ลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๓๕ และการโอน (ย้าย) ข้าราชการ ต้องเป็นการย้ายสับเปลี่ยนหมุนเวียนหน้าที่เพื่อเพิ่มพูนประสิทธิภาพให้ข้าราชการมีคุณภาพ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้รับราชการและปฏิบัติหน้าที่ที่จังหวัดขอนแก่นตั้งแต่ปี ๒๕๓๙ เป็นระยะเวลากว่า ๒๐ ปี นอกจากในการปฏิบัติหน้าที่ราชการแล้ว ผู้ฟ้องคดีได้สร้างอาชีพเสริมเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายของครอบครัว อีกทั้งภรรยาก็ได้ประกอบอาชีพใดๆ และบุตรสาวยังอยู่ระหว่างการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท ในการประกอบอาชีพเสริมผู้ฟ้องคดีได้ปลูกผักสวนครัวเพื่อใช้รับประทานและจำหน่าย เช่น ไข่ชน ตัวเต็มวัย ๑๐ ตัว ราคาตัวละ ๘,๐๐๐ ถึง ๑๐,๐๐๐ บาท ตัวกลาง ๑๐ ตัว ราคาตัวละ ๓,๐๐๐ ถึง ๕,๐๐๐ บาท ตัวเล็ก ๑๐ ตัว ราคาตัวละ ๑,๐๐๐ ถึง ๒,๐๐๐ บาท ลูกเจี๊ยบและไข่อีกหลายร้อยตัว

/ที่จะต้อง...

ที่จะต้องได้รับการดูแลอย่างสม่ำเสมอ หลังจากที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่งพิพากษา จำเป็นต้องปล่อยให้ ผักสวนครัวและไก่ชนทำให้ทิ้งร้าง เกิดความเสียหาย ภรรยาและบุตรสาวขาดเสาหลักของ ครอบครัวและค่าครองชีพในกรุงเทพมหานครมีค่าใช้จ่ายสูง คำสั่งที่พิพากษาจึงมีผลกระทบต่อผู้ฟ้องคดี อย่างมาก ดังนั้น คำสั่งกรมราชทัณฑ์ ที่ ๑๕๗๔/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๗ จึงเป็นคำสั่ง ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย การที่ศาลปกครองชั้นต้นได้วินิจฉัยว่าคำสั่งกรมราชทัณฑ์ ที่ ๑๕๗๔/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๗ เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงไม่เห็นพ้องด้วย

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้ เพิกถอนคำสั่งกรมราชทัณฑ์ ที่ ๑๕๗๔/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๗

ผู้ถูกฟ้องคดีแก้อุทธรณ์ว่า คณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) ได้มีคำสั่งที่ ๔๑/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๗ เพื่อดำเนินการปราบปรามและหยุดยั้งการแพร่ระบาดของยาเสพติด ประกอบกับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมได้กำหนดยุทธศาสตร์ด้านการป้องกันและ ปราบปรามยาเสพติดโดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้เรือนจำและทัณฑสถานเป็นฐานการค้ายาเสพติด ผู้ถูกฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ ยธ ๐๗๑๒.๑/๓๔๔๑๔ ลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๗ เพื่อกำชับ การดำเนินงานของเรือนจำ/ทัณฑสถานทุกแห่งปฏิบัติตามนโยบายของรัฐมนตรีว่าการกระทรวง ยุติธรรม และหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ ยธ ๐๗๑๗.๑/๓๗๑๗๘ ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๕๗ เพื่อให้ การป้องกันและปราบปรามการใช้เรือนจำ/ทัณฑสถานเป็นฐานค้ายาเสพติดเกิดประสิทธิภาพและ ประสิทธิภาพอย่างเป็นรูปธรรมและให้เรือนจำ/ทัณฑสถานถือปฏิบัติตามแนวทางที่เกี่ยวข้อง คือ ๑) ให้เรือนจำ/ทัณฑสถานจัดทำรายงานพฤติกรรม/ความประพฤติของเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ที่มี ความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด โทรศัพท์เคลื่อนที่หรืออุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องตามที่ระบุในหนังสือ กรมราชทัณฑ์ ที่ ยธ ๐๗๑๗.๕/๔๓๓๗ ลงวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ โดยเคร่งครัดและ ดำเนินการรวบรวมรายชื่อเจ้าหน้าที่ที่มีความเสี่ยงด้านพฤติกรรม หรือความประพฤติของ เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ที่มีความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดหรือโทรศัพท์มือถือในทางลับ ส่งกรมราชทัณฑ์ภายในวันที่ ๕ ของทุกเดือน และ ๒) ให้เรือนจำ/ทัณฑสถาน พิจารณาเสนอ กรมราชทัณฑ์เพื่อมอบหมายให้เจ้าหน้าที่ไปปฏิบัติหน้าที่เรือนจำ/ทัณฑสถานอื่นเพื่อเป็นการ เพิ่มสมรรถนะได้ไม่เกินร้อยละ ๕ เพื่อเพิ่มศักยภาพในการทำงานแก่ข้าราชการให้มีความสามารถ ที่จะทำงานเรือนจำ/ทัณฑสถานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ศูนย์ป้องกันและปราบปรามยาเสพติด กรมราชทัณฑ์ได้มีหนังสือลับมาก ที่ ยธ ๐๗๑๗.๒/๑๗๕ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๗ ส่งสำเนา หนังสือลับมาก ที่ ยธ ๐๗๑๗.๒/๑๗๔ ลงวันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๕๗ เรื่อง มอบหมายข้าราชการ ให้ไปปฏิบัติหน้าที่เรือนจำหรือทัณฑสถานอื่น ตามที่ทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่นได้มีหนังสือลับ ที่ ยธ ๐๗๑๒/๘๓ ลงวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ รายงานพฤติกรรมของผู้ฟ้องคดีที่เสี่ยง

/เกี่ยวกับ...

เกี่ยวกับการนำโทรศัพท์มือถือ ซิมการ์ด เข้ามาให้ผู้ต้องขังภายในทัณฑสถานพร้อมแนบรายงานการสนทนาจากการถอดคลิปเสียงระหว่างผู้ต้องขังภายในทัณฑสถานกับบุคคลภายนอกเมื่อวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ในการสนทนาครั้งนี้ได้กล่าวถึงป่าดงสุท ซึ่งขณะนั้นมีเจ้าหน้าที่ชื่อ นายดุสิต สกกุลโพน ปฏิบัติหน้าที่ที่ทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่นและผู้ต้องขังมักจะเรียกเจ้าหน้าที่ว่า “ป่า” และจากการดักฟังโทรศัพท์ดังกล่าวเป็นเหตุให้มีการจับกุมตรวจค้นพบโทรศัพท์มือถือพร้อมอุปกรณ์ดังกล่าวได้ จึงมีเหตุให้ควรสงสัยว่าผู้ฟ้องคดีตำแหน่งนักทัศนวิทยาชำนาญการ จะมีส่วนเกี่ยวข้องกับกรณีดังกล่าว ดังนั้น เพื่อให้การบริหารของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเป็นไปด้วยความเรียบร้อย ป้องกันความเสียหายที่อาจจะเกิดขึ้นรวมทั้งสามารถสนองนโยบายของคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) และกระทรวงยุติธรรม อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ ผู้ถูกฟ้องคดีจึงมีคำสั่ง ที่ ๑๕๗๔/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๗ ให้นายดุสิต สกกุลโพน ไปปฏิบัติหน้าที่เรือนจำกลางบางขวาง โดยมีเจตนารมณ์เพื่อให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากการปฏิบัติหน้าที่ทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่น โดยมีได้เป็นการดำเนินการลงโทษผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด จากข้อเท็จจริงดังกล่าวเป็นกรณีโยกย้ายอันเป็นดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาของฝ่ายบริหารที่อาศัยอำนาจโดยชอบตามกฎหมาย ซึ่งพิจารณาตามความเหมาะสมและประโยชน์ของทางราชการเป็นสำคัญ โดยทำการรวบรวมรายชื่อเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ที่มีความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดหรือโทรศัพท์มือถือในทางลับ เพื่อสนองนโยบายคณะรักษาความสงบแห่งชาติและกระทรวงยุติธรรม แม้ว่าคำสั่งที่พิพาทจะไม่ได้ระบุข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ในการใช้ดุลพินิจไว้ในคำสั่งก็ตาม แต่ผู้ฟ้องคดีได้ร้องทุกข์โต้แย้งเหตุผลในการออกคำสั่งดังกล่าวได้อย่างถูกต้อง อันปรากฏในคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น อีกทั้งเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีรู้เหตุผลแห่งการย้ายอยู่แล้วโดยไม่จำเป็นต้องระบุเหตุผลตามมาตรา ๓๗ วรรคสาม (๒) แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ประกอบกับข้อมูลรายชื่อเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ที่มีความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดหรือโทรศัพท์มือถือได้ดำเนินการส่งข้อมูลในทางลับมาโดยตลอด ซึ่งเป็นกรณีที่ต้องรักษาไว้เป็นความลับตามมาตรา ๓๗ วรรคสาม (๓) แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ดังนั้น คำสั่งกรมราชทัณฑ์ ที่ ๑๕๗๔/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๗ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีย้ายจากทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่นไปปฏิบัติหน้าที่ที่เรือนจำกลางบางขวาง จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษายกฟ้อง

ประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า คำสั่งกรมราชทัณฑ์ ที่ ๑๕๗๔/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๗ ที่มอบหมายให้ผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติหน้าที่ที่เรือนจำกลางบางขวาง ทำให้ผู้ฟ้องคดีจากปฏิบัติหน้าที่ในฐานะเป็นหัวหน้าฝ่ายทัณฑปฏิบัติ ต้องมาปฏิบัติหน้าที่ในฐานะเจ้าหน้าที่

/ประจำ...

ประจำฝ่ายตรวจค้น ส่งผลกระทบต่อขวัญกำลังใจและมีได้เป็นการเพิ่มพูนประสิทธิภาพการทำงาน ผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่า การโอนย้ายให้ไปปฏิบัติหน้าที่ที่เรือนจำกลางบางขวางไม่ส่งผลให้ตำแหน่งและอัตราเงินเดือนลดลงแต่อย่างใด ซึ่งเรือนจำกลางบางขวางมีผู้บัญชาการเรือนจำเป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการในหน่วยงานและรับผิดชอบเกี่ยวกับการปฏิบัติราชการของหน่วยงาน มีอำนาจตามมาตรา ๓๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ สามารถมอบหมายให้ข้าราชการภายในหน่วยงานปฏิบัติหน้าที่ต่าง ๆ ได้ ซึ่งรวมถึงผู้ฟ้องคดีด้วย โดยมีเป้าหมายเพื่อให้ภารกิจต่าง ๆ ที่รับผิดชอบบรรลุผลสำเร็จเกิดประโยชน์ต่อทางราชการ และเป็นการเสริมอัตรากำลังให้กับส่วนที่เกี่ยวข้องสามารถบริหารงานให้เป็นไปด้วยความเรียบร้อย หากผู้ฟ้องคดีมีความคับข้องใจอันเกิดจากการปฏิบัติหน้าที่ ก็ชอบที่จะใช้สิทธิร้องทุกข์ต่อผู้บังคับบัญชาเหนือชั้นขึ้นไปได้โดยตรง เพื่อให้เยียวยาแก้ไขเหตุการณ์ตามขั้นตอน หลักเกณฑ์วิธีการที่กฎหมายกำหนด

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดไม่จัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี คู่กรณีไม่ได้ยื่นคำแถลงเป็นหนังสือและไม่แจ้งความประสงค์ให้ศาลจัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง คำให้การ คำคัดค้าน คำให้การ คำให้การเพิ่มเติม คำอุทธรณ์ และคำแก้อุทธรณ์ และพยานหลักฐานอื่นจากการแสวงหาข้อเท็จจริงของศาลแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า กรมราชทัณฑ์ได้มีนโยบายการป้องกันและปราบปรามการลักลอบใช้เรือนจำและทัณฑสถานเป็นฐานค้ายาเสพติด โดยกำหนดให้เรือนจำและทัณฑสถานเสนอรายชื่อข้าราชการร้อยละ ๕ เพื่อเพิ่มสมรรถนะการทำงานในรอบ ๓ เดือน เพื่อสนองนโยบายและมาตรการเร่งด่วนของคณะรักษาความสงบแห่งชาติในการปราบปรามและหยุดยั้งการแพร่ระบาดของยาเสพติดและยุทธศาสตร์ด้านการป้องกันและปราบปรามการใช้เรือนจำและทัณฑสถานเป็นฐานค้ายาเสพติดของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม ในวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๕๗ เจ้าหน้าที่ทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่นได้ร่วมจัดอบรมตรวจค้นกองงานปกุฎิบัตรปรากฏตรวจพบโทรศัพท์เคลื่อนที่ จำนวน ๑ เครื่อง พร้อมอุปกรณ์ซุกซ่อนบริเวณโต๊ะแท่นรีดปกจากการสอบสวนขยายผลตรวจพบโทรศัพท์อีก จำนวน ๕ เครื่อง บริเวณข้างร้านตัดผม บริเวณภายในห้องสมุดและภายในโรงงานฝึกวิชาชีพช่างสี มีผู้ต้องขังร่วมกระทำความผิด รวม ๑๒ คน เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ต้องขังได้ชี้แจง ผู้อำนวยการทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่นจึงได้มีคำสั่ง

/ทัณฑสถาน...

ทัศนสถานบำบัดพิเศษขอนแก่น ที่ ๒๒๘/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๕๗ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง เมื่อคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงได้ดำเนินการสอบข้อเท็จจริงเสร็จสิ้นแล้ว เห็นควรยุติเรื่อง จึงได้รายงานต่อผู้อำนวยการทัศนสถานบำบัดพิเศษขอนแก่นตามหนังสือลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๕๗ ต่อมาวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๕๗ คณะกรรมการกลั่นกรองการดำเนินการทางวินัยผู้ต้องขังได้พิจารณาแล้วเห็นชอบตามมติคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงดังกล่าว จึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๕๗ ถึงผู้อำนวยการทัศนสถานบำบัดพิเศษขอนแก่น ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือ ส่วนที่สุด ที่ ยธ ๐๗๑๗.๑/๓๗๑๗๘ ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๕๗ เรื่อง การป้องกันและปราบปรามการลักลอบใช้เรือนจำและทัศนสถานเป็นฐานค้ายาเสพติดถึงผู้ว่าราชการจังหวัด ผู้บัญชาการเรือนจำ ผู้อำนวยการทัศนสถาน สถานกักขัง เพื่อแจ้งแนวทางการปฏิบัติการ ป้องกันและปราบปรามการลักลอบใช้เรือนจำและทัศนสถานเป็นฐานค้ายาเสพติด ต่อมาผู้อำนวยการทัศนสถานบำบัดพิเศษขอนแก่นได้มีหนังสือ ลับ ที่ ยธ ๐๗๖๒/๘๓ ลงวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ เรื่อง รายงานพฤติการณ์เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ที่มีความเสี่ยงเกี่ยวข้องกับยาเสพติดและโทรศัพท์มือถือ ไปถึงผู้ถูกฟ้องคดี แจ้งรายชื่อเจ้าหน้าที่ที่มีความเสี่ยงด้านพฤติการณ์หรือความประพฤติในการรับฝากสิ่งของต้องห้ามโทรศัพท์มือถือและซิมการ์ดนำเข้าไปให้ผู้ต้องขังภายในทัศนสถานบำบัดพิเศษขอนแก่น จำนวน ๒ ราย โดยหนึ่งในนั้น คือ ผู้ฟ้องคดี ซึ่งในขณะนั้นผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการ ตำแหน่งนักทัศนวิทยาชำนาญการ ในสังกัดกรมราชทัณฑ์ ปฏิบัติงานที่ทัศนสถานบำบัดพิเศษขอนแก่น พร้อมกับแนบรายงานจากการถอดคลิปเสียงสนทนาระหว่างนายเสริมศักดิ์ สว่างศิลป์ นักโทษเด็ดขาด กับนายรชต หรือเชิงชาย เปี่ยมสิทธิ์ อดีตผู้ต้องขัง เมื่อวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๗ โดยการสนทนาได้มีการกล่าวถึงข้อมูลการลักลอบนำสิ่งของต้องห้ามเข้าไปภายในทัศนสถานโดยฝากไปกับป้าตุสดีซึ่งในที่นี้หมายถึงผู้ฟ้องคดี เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีพิจารณาแล้วเห็นว่าเพื่อให้การบริหารงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเป็นไปด้วยความเรียบร้อยรวมทั้งเพื่อเพิ่มพูนประสิทธิภาพในการทำงานแก่ข้าราชการ จึงได้มีคำสั่งกรมราชทัณฑ์ที่ ๑๕๗๔/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๗ เรื่อง มอบหมายให้ข้าราชการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมอบหมายให้ผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติหน้าที่ราชการในตำแหน่งนักทัศนวิทยาชำนาญการ สังกัดเรือนจำกลางบางขวาง ต่อมาภายหลัง ผู้บัญชาการเรือนจำกลางบางขวางได้มีคำสั่งเรือนจำกลางบางขวาง ที่ ๑๗/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๕๘ มอบหมายให้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่ประจำฝ่ายตรวจค้น ส่วนควบคุมผู้ต้องขัง

ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำสั่งกรมราชทัณฑ์ ที่ ๑๕๗๔/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๗ จึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๗ ร้องทุกข์ไปยังคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม จากนั้น คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมได้พิจารณาแล้วมีความวินิจฉัยไม่รับ

/เรื่องร้องทุกข์...

เรื่องร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาและให้จำหน่ายเรื่องร้องทุกข์ออกจากสารบบความ โดยได้ส่งเรื่องร้องทุกข์ดังกล่าวไปยังปลัดกระทรวงยุติธรรมซึ่งเป็นผู้มีอำนาจวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ตามอำนาจหน้าที่ต่อไป ในขณะที่เดียวกันผู้ฟ้องคดีก็ได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๗ เรื่อง ร้องทุกข์เพื่ออุทธรณ์คำสั่งทางปกครอง ไปถึงปลัดกระทรวงยุติธรรม ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือลับที่ ยธ ๐๗๐๒.๒/๔๖๗๗ ลงวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ไปถึงทัศนสถานบำบัดพิเศษขอนแก่น เพื่อแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงกรณีผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมรับฝากสิ่งของต้องห้ามโทรศัพท์มือถือและซิมการ์ดนำเข้าไปให้ผู้ต้องขังภายในทัศนสถานบำบัดพิเศษขอนแก่น หลังจากนั้น ปลัดกระทรวงยุติธรรมได้มีคำวินิจฉัย ลงวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ โดยวินิจฉัยยกคำร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดี ซึ่งผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่ สำนักงานปลัดกระทรวงยุติธรรมได้มีหนังสือด่วนที่สุด ที่ ยธ ๐๒๐๐๒/๖๗๖ ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ แจ้งผลการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบ และในวันเดียวกันผู้อำนวยการทัศนสถานบำบัดพิเศษขอนแก่นได้มีคำสั่งทัศนสถานบำบัดพิเศษขอนแก่น ที่ ๕๗/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงกรณีเจ้าหน้าที่มีพฤติกรรมรับฝากสิ่งของต้องห้ามเข้าไปให้ผู้ต้องขังภายในทัศนสถานบำบัดพิเศษขอนแก่น คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงได้มีหนังสือลงวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๕๘ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีไปรับทราบและชี้แจงข้อกล่าวหาภายในวันที่ ๑๖ ถึงวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๕๘ โดยผู้ฟ้องคดีอ้างว่าได้รับหนังสือดังกล่าวเมื่อวันที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๕๘ ซึ่งล่าช้าเกินสมควร ประกอบกับกรณีดังกล่าวเกิดขึ้นตั้งแต่เดือนมิถุนายน ๒๕๕๗ (ที่ถูกคือกรกฎาคม ๒๕๕๗) ซึ่งผู้อำนวยการทัศนสถานบำบัดพิเศษขอนแก่นในขณะนั้นได้ดำเนินการกับผู้ต้องขังที่เกี่ยวข้องแล้วและผู้ฟ้องคดีไม่มีส่วนเกี่ยวข้องแต่อย่างใด ต่อมาเมื่อคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงดำเนินการสอบข้อเท็จจริงแล้วเสร็จ จึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๘ ไปถึงผู้อำนวยการทัศนสถานบำบัดพิเศษขอนแก่น เพื่อรายงานผลการสอบข้อเท็จจริงกรณีของผู้ฟ้องคดี ผู้อำนวยการทัศนสถานบำบัดพิเศษขอนแก่นจึงได้มีหนังสือลับ ที่ ยธ ๐๗๐๒/๒๔ ลงวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๘ ไปถึงผู้ถูกฟ้องคดีเพื่อรายงานผลการสอบข้อเท็จจริงพร้อมทั้งสรุปผลการดำเนินการสอบข้อเท็จจริงดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การนำเหตุผลว่าผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมรับฝากสิ่งของต้องห้ามเป็นโทรศัพท์มือถือและซิมการ์ดเข้าไปในทัศนสถานเพื่อให้ผู้ต้องขัง มาใช้ประกอบดุลพินิจในการพิจารณาออกคำสั่งย้ายผู้ฟ้องคดี เป็นการใช้ดุลพินิจที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย อีกทั้ง มีการเสนอข่าวทางหนังสือพิมพ์มติชน ฉบับวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๕๗ ความว่า ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่งโยกย้ายสับเปลี่ยนผู้คุมเรือนจำทั่วประเทศ เพื่อเป็นไปตามนโยบายในการป้องกันและปราบปรามการแก้ไขปัญหายาเสพติดและโทรศัพท์มือถือในเรือนจำ ทำให้บุคคลทั่วไปเข้าใจว่าเจ้าหน้าที่ดังกล่าวรวมทั้งผู้ฟ้องคดีมีส่วนร่วมในการกระทำความผิดด้วย

/เป็นเหตุให้...

เป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีเสื่อมเสียชื่อเสียง ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้นขอให้ศาลพิพากษาเพิกถอนคำสั่งกรมราชทัณฑ์ ที่ ๑๕๗๔/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๗ เฉพาะในส่วนที่ให้ผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติหน้าที่ที่เรือนจำกลางบางขวาง ให้ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งย้ายผู้ฟ้องคดีกลับไปปฏิบัติหน้าที่ในสังกัดเดิมที่ทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่น และให้ผู้ถูกฟ้องคดีชำระค่าฤชาธรรมเนียมใด ๆ อันเกิดจากการดำเนินคดีนี้ ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น จึงยื่นอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุดมาเป็นคดีนี้ ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้องประกอบด้วยแล้ว

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีตามคำสั่งกรมราชทัณฑ์ ที่ ๑๕๗๔/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๗ เฉพาะในส่วนที่ให้ผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติหน้าที่ราชการสังกัดเรือนจำกลางบางขวาง เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๓๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม บัญญัติว่า กรมมีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับราชการของกระทรวงตามที่กำหนดในกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการของกรม หรือตามกฎหมายว่าด้วยอำนาจหน้าที่ของกรม นั้น วรรคสอง บัญญัติว่า ในกรมหนึ่งมีอธิบดีคนหนึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการและรับผิดชอบในการปฏิบัติราชการของกรมให้เกิดผลสัมฤทธิ์และเป็นไปตามเป้าหมายแนวทาง และแผนการปฏิบัติราชการของกระทรวงและในกรณีที่มีกฎหมายอื่นกำหนดอำนาจหน้าที่ของอธิบดีไว้เป็นการเฉพาะ การใช้อำนาจและการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายดังกล่าวให้คำวินิจฉัยที่คณะรัฐมนตรีแถลงไว้ต่อรัฐสภาหรือที่คณะรัฐมนตรีกำหนดหรืออนุมัติและนโยบายแนวทาง และแผนการปฏิบัติราชการของกระทรวงด้วย... มาตรา ๕๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติว่า การบรรจุบุคคลเข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ และการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งตามมาตรา ๕๓ มาตรา ๕๕ มาตรา ๕๖ มาตรา ๖๓ มาตรา ๖๔ มาตรา ๖๕ และมาตรา ๖๖ ให้ผู้มีอำนาจดังต่อไปนี้ เป็นผู้สั่งบรรจุและแต่งตั้ง... (๑๐) การบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับปฏิบัติการ ชำนาญการ ตำแหน่งประเภททั่วไประดับปฏิบัติงาน ชำนาญงาน และอาวุโส ให้อธิบดีผู้บังคับบัญชา หรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายจากอธิบดีผู้บังคับบัญชา เป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้ง... วรรคสอง บัญญัติว่า ในการเสนอเพื่อแต่งตั้งข้าราชการพลเรือนสามัญให้ดำรงตำแหน่ง ให้รายงานความสมควรพร้อมทั้งเหตุผลตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.พ. กำหนดไปด้วย มาตรา ๖๓ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า การย้ายการโอน หรือการเลื่อนข้าราชการพลเรือนสามัญไปแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งข้าราชการพลเรือนสามัญในหรือต่างกระทรวงหรือกรม แล้วแต่กรณี ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎ ก.พ. วรรคสาม บัญญัติว่า

/การย้าย...

การย้ายหรือการโอนข้าราชการพลเรือนสามัญไปแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่ต่ำกว่าเดิม จะกระทำมิได้ เว้นแต่จะได้รับความยินยอมจากข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้น และมาตรา ๑๓๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในระหว่างที่ยังมิได้ตราพระราชกฤษฎีกา หรือออกกฎ ก.พ. ข้อบังคับ หรือระเบียบหรือกำหนดกรณีใด เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ให้นำพระราชกฤษฎีกา กฎ ก.พ. ข้อบังคับ หรือระเบียบหรือกรณีที่กำหนดไว้แล้วซึ่งใช้อยู่เดิมมาใช้บังคับเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้ ประกอบกับสำนักงาน ก.พ. ได้มีหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๐๗๐๘/ว ๙ ลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๓๕ เรื่อง การย้ายข้าราชการพลเรือนสามัญ กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการย้ายข้าราชการพลเรือนสามัญไปแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับเดียวกันในกรณีปกติไว้ดังนี้

๑. ให้ผู้มีอำนาจสั่งย้ายพิจารณาดำเนินการโดยยึดเหตุผลและความจำเป็นเพื่อประโยชน์ของทางราชการและการพัฒนาข้าราชการเป็นหลัก...
๓. ให้ผู้มีอำนาจสั่งย้ายพิจารณาถึงความรู้ ประสบการณ์ ความสามารถ ความรับผิดชอบ ความประพฤติ และคุณลักษณะอื่น ๆ ของข้าราชการที่จะย้ายให้เหมาะสมกับความจำเป็นในการปฏิบัติงานในตำแหน่งที่จะย้ายไปแต่งตั้ง และให้พิจารณาแต่งตั้งบุคคลให้เหมาะสมกับหน้าที่ความรับผิดชอบ และลักษณะงานของตำแหน่งที่ ก.พ. กำหนดไว้และให้เหมาะสมกับลักษณะการปฏิบัติงานของแต่ละส่วนราชการด้วย

ทั้งนี้ จะให้มีคณะกรรมการช่วยพิจารณาเสนอความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาแต่งตั้ง หรือจะหารือร่วมกับผู้บังคับบัญชาของข้าราชการที่จะย้าย หรือจะดำเนินการโดยวิธีอื่นตามที่เห็นสมควร เพื่อให้การย้ายเป็นไปอย่างเหมาะสมด้วยก็ได้

ประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า แม้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีจะมีอำนาจสั่งย้ายผู้ฟ้องคดีตาม มาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ แต่การออกคำสั่งจำต้อง ดำเนินการภายในเจตนารมณ์หรือวัตถุประสงค์ของกฎหมายโดยให้เป็นไปตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๐๗๐๘/ว ๙ ลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๓๕ เรื่อง การย้ายข้าราชการพลเรือนสามัญ ประกอบกับเดิมผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่หัวหน้าฝ่ายทัณฑปฏิบัติ แต่เมื่อย้ายมาปฏิบัติราชการ ที่เรือนจำกลางบางขวาง ผู้ฟ้องคดีต้องปฏิบัติหน้าที่ประจำฝ่ายตรวจค้น ส่วนควบคุมผู้ต้องขัง ทำให้ ต้องอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของหัวหน้าฝ่ายตรวจค้น แม้การย้ายดังกล่าวจะไม่เป็นการลดระดับ ตำแหน่ง แต่ส่งผลกระทบต่อขวัญกำลังใจของผู้ฟ้องคดี นั้น เห็นว่า คดีนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่า กรมราชทัณฑ์ได้มีนโยบายการป้องกันและปราบปรามการลักลอบใช้เรือนจำและทัณฑสถาน เป็นฐานค้ายาเสพติด โดยกำหนดให้เรือนจำและทัณฑสถานเสนอรายชื่อข้าราชการร้อยละ ๕ เพื่อเพิ่มสมรรถนะการทำงานในรอบ ๓ เดือน เพื่อสนองนโยบายและมาตรการเร่งด่วนของ คณะรักษาความสงบแห่งชาติในการปราบปรามและหยุดยั้งการแพร่ระบาดของยาเสพติด และยุทธศาสตร์ด้านการป้องกันและปราบปรามการใช้เรือนจำและทัณฑสถานเป็นฐาน

/ค้ายาเสพติด...

คำยาเสพติดของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม ประกอบกับผู้อำนวยความสะดวกสถานบำบัดพิเศษขอนแก่นได้มีหนังสือลับ ที่ ยธ ๐๗๖๒/๘๓ ลงวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ไปถึงผู้ถูกฟ้องคดี รายงานว่าผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมหรือความประพฤติในการรับฝากสิ่งของต้องห้ามโทรศัพท์มือถือ และซิมการ์ดนำเข้าไปให้ผู้ต้องขังภายในทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่น พร้อมกับแนบรายงานจากการถอดคลิปเสียงสนทนาระหว่างนายเสริมศักดิ์ สว่างศิลป์ นักโทษเด็ดขาด กับนายรชต หรือ เริงชาย เปี่ยมสิทธิ์ อดีตผู้ต้องขัง เมื่อวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๗ โดยการสนทนาได้มีการกล่าวถึง ข้อมูลการลักลอบนำสิ่งของต้องห้ามเข้าไปภายในทัณฑสถานโดยฝากไปกับปากุสิตซึ่งในที่นี่ หมายถึงผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีจึงได้มีคำสั่งกรมราชทัณฑ์ ที่ ๑๕๗๔/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๗ มอบหมายให้ข้าราชการไปปฏิบัติหน้าที่ราชการ จำนวนทั้งสิ้น ๘๕ ราย โดยในส่วนของ ผู้ฟ้องคดีจากเดิมปฏิบัติหน้าที่ราชการในตำแหน่งนักทัณฑวิทยาชำนาญการ สังกัดทัณฑสถาน บำบัดพิเศษขอนแก่น ให้ไปปฏิบัติหน้าที่ราชการในตำแหน่งนักทัณฑวิทยาชำนาญการ สังกัด เรือนจำกลางบางขวาง และผู้บัญชาการเรือนจำกลางบางขวางได้มีคำสั่งเรือนจำกลางบางขวาง ที่ ๑๗/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๕๘ มอบหมายให้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่ประจำฝ่ายตรวจค้น ส่วนควบคุมผู้ต้องขัง นั้น กรณีจะเห็นได้ว่า การพิจารณาเพื่อมีคำสั่งบรรจุและแต่งตั้ง (ย้าย) ให้ข้าราชการผู้ใดไปดำรงตำแหน่งในระดับเดียวกันในกรณีปกติ เป็นดุลพินิจของผู้มีอำนาจ สั่งแต่งตั้งที่จะพิจารณาดำเนินการโดยยึดเหตุผลและความจำเป็นเพื่อประโยชน์ของทางราชการ และพัฒนาข้าราชการเป็นหลัก โดยพิจารณาถึงความรู้ ประสบการณ์ ความสามารถ ความรับผิดชอบ ความประพฤติและคุณลักษณะอื่น ๆ ของข้าราชการที่จะย้ายให้เหมาะสมกับ ความจำเป็นในการปฏิบัติงานในตำแหน่งที่จะย้ายไปแต่งตั้ง ให้พิจารณาแต่งตั้งบุคคลให้เหมาะสม กับหน้าที่ความรับผิดชอบและลักษณะงานของตำแหน่งและให้เหมาะสมกับลักษณะ การปฏิบัติงานของแต่ละส่วนราชการด้วย ประกอบกับการที่ผู้อำนวยความสะดวกสถานบำบัดพิเศษ ขอนแก่นได้มีหนังสือรายงานเกี่ยวกับพฤติกรรมในการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี โดยไม่ปรากฏ ข้อเท็จจริงหรือพยานหลักฐานที่สนับสนุนให้เชื่อได้ว่าผู้อำนวยความสะดวกสถานบำบัดพิเศษ ขอนแก่นนำเสนอข้อมูลโดยมีเจตนาไม่สุจริต หรือมีเจตนาบิดเบือนข้อเท็จจริงตามที่ผู้ฟ้องคดี กล่าวอ้าง แต่เป็นเพียงการนำเสนอข้อมูลในเบื้องต้นส่วนหนึ่งเพื่อนำมาประกอบการใช้ดุลพินิจ ของผู้ถูกฟ้องคดีเท่านั้น และแม้ว่าในขณะนั้นข้อเท็จจริงยังรับฟังได้ไม่เป็นที่ยุติว่าผู้ฟ้องคดี ได้กระทำความผิดตามที่ได้มีการกล่าวอ้างหรือไม่ จำต้องดำเนินการสอบสวนข้อเท็จจริง กรณีดังกล่าว แต่เมื่อพิจารณาพฤติกรรมของผู้ฟ้องคดีแล้วถือได้ว่าเป็นกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัย ได้ว่าผู้ฟ้องคดีอาจจะกระทำผิดวินัยตามพระราชบัญญัติข้าราชการกรมราชทัณฑ์ พุทธศักราช ๒๕๘๒ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งตามมาตรา ๕๗ วรรคหนึ่ง (๑๐) แห่ง

/พระราชบัญญัติ...

พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ได้ใช้อำนาจออกคำสั่งมอบหมายให้ผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว และไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้ถูกฟ้องคดีได้ออกคำสั่งโดยมีอคติหรือโดยไม่สุจริต หรือเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบแต่ประการใด อีกทั้ง การย้ายผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติหน้าที่ราชการในตำแหน่งนักทัศนวิทยาชำนาญการ สังกัดเรือนจำกลางบางขวาง เป็นการย้ายไปดำรงตำแหน่งที่ไม่ต่ำกว่าเดิม แม้จะมีการเปลี่ยนแปลงหน้าที่ที่ต้องปฏิบัติ แต่ก็หาได้มีการเปลี่ยนแปลงหรือลดระดับตำแหน่งของผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด ทั้งนี้ การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวเพื่อความเหมาะสมและประสิทธิภาพในการทำงาน จึงเป็นการใช้ดุลพินิจโดยคำนึงถึงผลสัมฤทธิ์และประสิทธิภาพขององค์กรและลักษณะของงานเพื่อประโยชน์ของทางราชการโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว อันเป็นการดำเนินการตามหลักเกณฑ์ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๕๗ วรรคสอง มาตรา ๖๓ วรรคหนึ่ง และวรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกับหลักเกณฑ์และวิธีการย้ายข้าราชการพลเรือนสามัญไปดำรงตำแหน่งในระดับเดียวกันในกรณีปกติตามที่ ก.พ. กำหนดไว้ในหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๐๗๐๘/ว ๙ ลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๓๕ แล้ว ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งกรมราชทัณฑ์ ที่ ๑๕๗๔/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๗ ในส่วนของผู้ฟ้องคดีที่ให้ไปปฏิบัติหน้าที่ราชการในตำแหน่งนักทัศนวิทยาชำนาญการ สังกัดเรือนจำกลางบางขวาง จึงมีอาจถือได้ว่าเป็นการออกคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวจึงฟังไม่ขึ้น

ประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า กระบวนการออกคำสั่งที่พิพาทไม่ถูกต้องตามรูปแบบขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญ เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีไม่ได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตน อีกทั้ง คำสั่งดังกล่าวไม่ได้ให้เหตุผลในการออกคำสั่ง จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย นั้น เห็นว่า ตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในกรณีที่คำสั่งทางปกครองอาจกระทบถึงสิทธิของคู่กรณี เจ้าหน้าที่ต้องให้คู่กรณีมีโอกาสดังต่อไปนี้ที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตน และวรรคสอง บัญญัติว่า ความในวรรคหนึ่งมิให้นำมาใช้บังคับในกรณีดังต่อไปนี้ เว้นแต่เจ้าหน้าที่จะเห็นสมควรปฏิบัติเป็นอย่างอื่น... (๖) กรณีอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ซึ่งตามกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ กำหนดว่า ให้คำสั่งทางปกครองในกรณีดังต่อไปนี้ เป็นคำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๓๐ วรรคสอง (๖) (๑) การบรรจุ การแต่งตั้ง การเลื่อนขั้นเงินเดือน การสั่งพักงานหรือสั่งให้ออกจากงานไว้ก่อน หรือการให้พ้นจากตำแหน่ง... เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาตาม

มาตรา ๕๗ วรรคหนึ่ง (๑๐) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้มีคำสั่งกรมราชทัณฑ์ ที่ ๑๕๗๔/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๗ ให้ผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติหน้าที่ราชการในตำแหน่งนักทัณฑวิทยาชำนาญการ สังกัดเรือนจำกลางบางขวาง ซึ่งคำสั่งดังกล่าวมีผลเป็นการสร้างนิติสัมพันธ์ขึ้นระหว่างบุคคลในอันที่จะก่อ เปลี่ยนแปลง โอน สงวน ระงับ หรือมีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิ หรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นคำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งตามมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ได้บัญญัติหลักในการออกคำสั่งทางปกครองให้เจ้าหน้าที่ผู้ออกคำสั่งต้องให้คู่กรณีมีโอกาสที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอเพื่อให้คู่กรณีมีโอกาสได้โต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตน อย่างไรก็ตาม เมื่อได้พิจารณาสาระสำคัญของคำสั่งพิพาทที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้ดำเนินการตามนโยบายของกรมราชทัณฑ์ในการป้องกันและปราบปรามการลักลอบใช้เรือนจำ และทัณฑสถานเป็นฐานค้ายาเสพติด เพื่อสนองนโยบายและมาตรการเร่งด่วนของคณะรักษาความสงบแห่งชาติ โดยมีคำสั่งให้พ้นจากตำแหน่ง (ย้าย) เดิม และการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งใหม่ กรณีจึงเข้าเหตุยกเว้นที่ผู้ถูกฟ้องคดีไม่จำเป็นต้องให้ผู้ฟ้องคดีได้มีโอกาสได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตนก่อนการออกคำสั่งพิพาทตามมาตรา ๓๐ วรรคสอง (๖) แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ประกอบข้อ (๑) ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ นอกจากนี้ คำสั่งที่พิพาทดังกล่าวนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีได้ใช้อำนาจตามความในมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๕ ในการแต่งตั้งโยกย้ายข้าราชการภายในกรมราชทัณฑ์ตามที่เป็นอำนาจดุลพินิจของผู้ถูกฟ้องคดี ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชา โดยสภาพที่ต้องพิจารณาในการบริหารงานบุคคลโดยคำนึงถึงเหตุผล ความจำเป็น ความเหมาะสมและประโยชน์ของหน่วยงานเป็นสำคัญภายใต้บทบัญญัติแห่งกฎหมาย กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และกฎ ก.พ. ที่เกี่ยวข้อง ดังได้วินิจฉัยแล้วในข้างต้น สำหรับข้ออุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีที่ว่าคำสั่งที่พิพาทไม่ได้ให้เหตุผลในการออกคำสั่ง นั้น เมื่อได้พิจารณาตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๓๗ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า คำสั่งทางปกครองที่ทำเป็นหนังสือและการยืนยันคำสั่งทางปกครองเป็นหนังสือต้องจัดให้มีเหตุผลไว้ด้วย และเหตุผลนั้นอย่างน้อยต้องประกอบด้วย (๑) ข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ (๒) ข้อกฎหมายที่อ้างอิง (๓) ข้อพิจารณาและข้อสนับสนุนในการใช้ดุลพินิจ วรรคสอง บัญญัติว่า นายกรัฐมนตรีหรือผู้ซึ่งนายกรัฐมนตรึมอบหมายอาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดให้คำสั่งทางปกครองกรณีหนึ่งกรณีใดต้องระบุเหตุผลไว้ในคำสั่งนั้นเอง หรือในเอกสารแนบท้ายคำสั่งนั้นก็ได้ และวรรคสาม บัญญัติว่า บทบัญญัติตามวรรคหนึ่งไม่ใช้

/บังคับ...

บังคับกับกรณีดังต่อไปนี้ (๑) เป็นกรณีที่มีผลตรงตามคำขอและไม่กระทบสิทธิและหน้าที่ของบุคคลอื่น (๒) เหตุผลนั้นเป็นที่รู้จักกันอยู่แล้วโดยไม่จำเป็นต้องระบุอีก (๓) เป็นกรณีที่ต้องรักษาไว้เป็นความลับตามมาตรา ๓๒ และ (๔) เป็นการออกคำสั่งทางปกครองด้วยวาจาหรือเป็นกรณีเร่งด่วน แต่ต้องให้เหตุผลเป็นลายลักษณ์อักษรในเวลาอันสมควรหากผู้อยู่ในบังคับของคำสั่งนั้นร้องขอกรณีจึงเห็นได้ว่าคำสั่งทางปกครองที่ต้องทำเป็นหนังสือนั้นหาจำเป็นต้องระบุเหตุผลไว้ในคำสั่งทางปกครองเสมอไปไม่ อีกทั้ง นโยบายของกรมราชทัณฑ์ในการป้องกันและปราบปรามการลักลอบใช้เรือนจำและทัณฑสถานเป็นฐานค้ายาเสพติด ที่เป็นสาระสำคัญในการออกคำสั่งที่พิพาทนั้น เป็นข้อเท็จจริงที่ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นข้าราชการในสังกัดกรมราชทัณฑ์ย่อมได้รับทราบและถือปฏิบัติในหน้าที่อยู่แล้ว ถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้รู้เหตุผลในการย้ายอยู่แล้วโดยไม่จำเป็นต้องระบุอีก ทั้งนี้ ตามนัยมาตรา ๓๗ วรรคสาม (๒) แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ดังนั้น คำสั่งกรมราชทัณฑ์ ที่ ๑๕๗๔/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๗ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีย้ายจากทัณฑสถานบำบัดพิเศษขอนแก่นไปปฏิบัติหน้าที่ที่เรือนจำกลางบางขวาง จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น

ประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีอ้างเหตุผลส่วนตัวเกี่ยวกับความเดือดร้อนของครอบครัวที่เกิดจากการขาดรายได้จากการประกอบอาชีพเสริมของผู้ฟ้องคดี (ปลูกผักสวนครัวและเลี้ยงไก่ชน) ประกอบกับค่าใช้จ่ายการครองชีพในกรุงเทพมหานครที่สูงขึ้นส่งผลกระทบต่อผู้ฟ้องคดีและครอบครัวในการเดินทางไปปฏิบัติหน้าที่ตามคำสั่งย้ายที่พิพาท นั้น เห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งกรมราชทัณฑ์ ที่ ๑๕๗๔/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๗ ย้ายผู้ฟ้องคดีไปดำรงตำแหน่งนักทัณฑวิทยาชำนาญการ สังกัดเรือนจำกลางบางขวาง เป็นการพิจารณาจากภารกิจของหน่วยงานและความเหมาะสมเพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติหน้าที่ของทางราชการ ตามที่กรมราชทัณฑ์ได้กำหนดแนวทางการป้องกันและปราบปรามการใช้เรือนจำและทัณฑสถานเป็นฐานค้ายาเสพติด เพื่อสนองนโยบายและมาตรการเร่งด่วนของคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ในการปราบปรามและหยุดยั้งการแพร่ระบาดของยาเสพติด และยุทธศาสตร์ด้านการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม ซึ่งเป็นการพิจารณาโดยยึดเหตุผลและความจำเป็นเพื่อประโยชน์ของทางราชการและการพัฒนาข้าราชการเป็นหลัก ทั้งนี้ เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.พ. กำหนด หากภายหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีได้ไปปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งที่ได้รับ การแต่งตั้งดังกล่าวแล้ว เห็นว่ากรณีเป็นปัญหาในการดำเนินชีวิตที่มีผลกระทบต่อครอบครัว อันอาจส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีย่อมมีสิทธิที่จะยื่นคำร้องทุกข์พร้อมเหตุผลความจำเป็นเสนอต่อผู้บังคับบัญชา เพื่อให้พิจารณาแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนของผู้ฟ้องคดีได้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนด ข้ออ้างเกี่ยวกับเหตุผลในทาง

/ส่วนตัว...

ส่วนตัวของผู้ฟ้องคดีตามที่กล่าวอ้าง จึงมิได้เป็นเหตุที่จะทำให้คำสั่งย้ายในส่วนของผู้ฟ้องคดีเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายแต่อย่างใด อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

พิพากษายืน

นายสุรเดช พหลภาคย์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

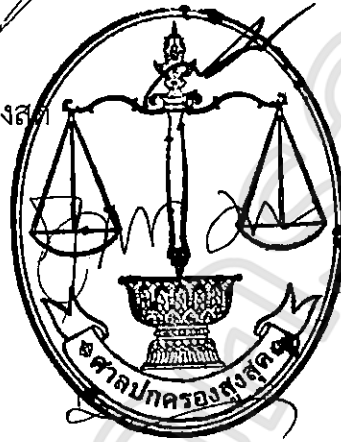
ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายกมล สกลเดชา
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายไพโรจน์ มินเด็น
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นางสุมาลี ลิ้มป้อวาท
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายบรรยาย นาคยศ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

W. U. U. U. U.

ตุลาการผู้แถลงคดี : นางสาวอมรา สัจจาสัย

